

Arrest

nr. 236 102 van 28 mei 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 26 juli 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2020 waarbij de beschikking van 27 februari 2020 wordt ingetrokken.

Gelet op de beschikking van 29 april 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 september 2018 en hebben zich vluchteling verklaard op 12 september 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 18 januari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 13 mei 2019.

1.3. Op 26 juni 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 27 juni 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van H.M., eerste verzoekende partij:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in het vluchtelingenkamp Al Bedawi te Libanon op 11 november 1988. U bent van Palestijnse origine, bent Arabier en soennitisch moslim.

U bent als Palestijns vluchteling geregistreerd door de Libanese autoriteiten, u staat tevens geregistreerd bij de UNRWA. U kon bij de UNRWA terecht voor medische hulp, tevens geeft u aan dat ook onderwijs beschikbaar was.

U heeft sinds uw geboorte in het vluchtelingenkamp Al Bedawi gewoond. Tot aan uw huwelijk in 2012 verbleef u in het ouderlijke huis. U komt uit een gezin met zes kinderen. Uw broers en zussen verblijven allemaal in het buitenland, enkel uw ouders verblijven tot op heden nog steeds in het ouderlijk huis in het vluchtelingenkamp Al Bedawi. Uw broer, M.(...) A.(...) (CG X, OV X), heeft net als u hier op 12 september 2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend om gelijkaardige redenen. Hij kwam samen met u, uw echtgenote en uw kinderen naar België. U bent in januari 2012 gehuwd met C.(...) D.(...) (CG X, OV X; ze is van Palestijnse origine, geboren op 24 februari 1991 in het vluchtelingenkamp Al Bedawi, Libanon). Samen hebben jullie twee kinderen; M.(...) (geboren op 2 juli 2014) en A.(...) (geboren op 10 maart 2016). Sinds uw huwelijk bent u verhuisd naar een eigen woning in het vluchtelingenkamp Al Bedawi. Voor de bouw van uw woning heeft u gebruikt gemaakt van wat spaargeld en kon u rekenen op hulp van vrienden en familie.

In Libanon bent u tot het lager middelbaar onderwijs naar school geweest. Daarna heeft u een beroepsopleiding als lasser gevolgd. U heeft reeds werkervaring. Na de Libanese burgeroorlog heeft u voor een korte periode bij een vriend van uw vader gewerkt om het beroep te leren. Daarna ging u werken bij vrienden. Rond 2016 bent u gestopt met werken omdat er geen werk meer was. U geeft aan dat enkele van uw familieleden uw vader financieel ondersteunden, deze financiële hulp kwam ook bij u terecht. U kon naast de hulp van dichte familieleden, ook rekenen op de hulp van uw ooms.

U geeft aan dat u, net zoals uw broer A.(...), lid was van ‘Al Shabiba Al Felestiniya’ die behoort tot de groepering ‘Al Jabha Al Shabiya Tahrir Felesteen’ (Volksfront ter bevrijding van Palestina). U geeft aan dat u reed sinds uw twaalfde levensjaar bij deze partij hoorde. Door de jaren heen kreeg u meer en meer ervaring binnen de partij en nam u een meer organisatorische en coördinerende rol op. Zo geeft u aan dat u allerlei activiteiten voor kinderen organiseerde, dat u ervoor zorgde dat kinderen vlaggen kregen, mee bepaalde wie er op de eerste lijn moest lopen enz. U nam tevens deel aan vergaderingen, in een groepje van zeven à acht personen, om deze zaken te organiseren. Uzelf nam ook deel aan manifestaties. Uw broer A.(...) was, op dezelfde wijze, betrokken bij de partij. Daarnaast heeft u vier neven, militairen, bij de partij. Zij voerden bewakingsopdrachten uit.

U geeft aan dat u op 27 juni 2018 bij de militair verantwoordelijke van de partij, A.(...) T.(...), werd geroepen. Naast hem waren nog twee anderen aanwezig, met name de verantwoordelijke van de militie en de regionale leider. Op dat moment werd u het militair bevel gegeven dat u naar Syrië diende te gaan. U weigerde dit, maar toen u met de dood bedreigd werd en toen u het geschreven exemplaar van het militair bevel ontving, zei u dat u akkoord was en zo kon u daar vertrekken. U bent toen naar huis teruggekeerd, heeft uw vader ingelicht en hij raadde u aan dat het beter was om Libanon te verlaten. Op 1 juli 2018 bent u samen met uw echtgenote, uw kinderen en uw broer A.(...) naar Beirout vertrokken, naar verwanten van uw echtgenote. Aangezien uw broer A.(...) hetzelfde had meegemaakt als u, was de raad van uw vader tevens op hem van toepassing. In Beirout trachtte u zo min mogelijk buiten te komen, enkel wanneer het noodzakelijk was, bijvoorbeeld om eten te gaan kopen.

Eind juli heeft uw vader jullie huis verkocht, op 16 augustus 2018 hebben jullie Libanon verlaten. Via de luchthaven van Beirout zijn jullie naar Dubai gereisd. Vervolgens reisden jullie naar Chili, vervolgens Brazilië, dan Lima en Ecuador. Daarna kwamen jullie aan in Spanje. In de auto heeft de smokkelaar jullie gevraagd jullie paspoorten af te geven. Na Spanje reisden jullie door naar België. Op 3 september 2018 kwamen jullie aan in België, op 12 september 2018 dienden jullie jullie verzoek om internationale bescherming in.

U geeft aan dat u in december 2018 op de hoogte werd gebracht dat het mogelijk was dat er een arrestatiebevel in uw hoofdte werd uitgesproken. Achteraf bleek dit te kloppen. Uw neef, die tevens behoort tot de partij, kon het arrestatiebevel bemachtigen. Dit arrestatiebevel ontving u in maart 2019. Het arrestatiebevel was opgemaakt op 10 juli 2018, daarin stond aangegeven dat alle mogelijke manieren gebruikt zullen worden om u te arresteren.

Bij terugkeer naar Libanon vreest u dat gedood zal worden omwille van het feit dat u het bevel weigerde om naar Syrië gestuurd te worden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uw originele geboorteakte, uw originele huwelijksakte en uw originele huwelijkscontract, uw originele UNRWA-registratie, het afschrift van de verkoopakte van uw huis, de originele convocatiebrief met het bevel dat u naar Syrië gestuurd zal worden, het originele arrestatiebevel en post omslagen waarin dit verstuurd werd. Tevens legt u een afschrift neer van het resterende bedrag van de verkoop van het huis (400 euro) dat aan u gestort werd. Na het gehoor laat uw advocaat, naar aanleiding van het opsturen van de nota's van het persoonlijk onderhoud, het CGVS een aantal opmerkingen toekomen waarin erop wordt gewezen dat er een fout is opgetreden in de geboortedatum van uw zoonje en waarin erop wordt gewezen dat de correcte datum van uw oproeping 27 juni 2018 is en niet 26 juli 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw echtgenote als Palestijnen een verblijfsrecht hadden in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkregen (CGVS, p.4, CGVS vrouw p.4). Zo spreekt u over de toegang tot medische hulp, alsook dat er toegang was tot onderwijs van UNRWA (CGVS p.4, CGVS vrouw p.4). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst merkt het CGVS verschillen op tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen bij het CGVS met betrekking tot uw rol bij 'Al Shabiba', behorende tot 'Al Jabha Al Shabiyha Tahrir Felesteen' (Volksfront ter bevrijding van Palestina). Wanneer u bij de DVZ de vraag werd gesteld of u actief was in een bepaalde organisatie en u over uw functie en activiteiten werd bevraagd, verwees u naar uw betrokkenheid bij 'Al Shabiba' en geeft u aan "Ik had geen bepaalde functie, maar ik nam deel aan activiteiten zoals manifestaties en evenementen dewelke Palestijnen aangaan." (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 3). Evenwel geeft u bij het CGVS aan "Ik was activist en ik organiseerde activiteiten voor kinderen. ... Gewoon lid, maar ik kreeg bevelen van overste, je kan zeggen dat ik coördinator was. ... Ik zeg tegen de kinderen, jullie moeten vlaggen dragen, de anderen moeten andere vlaggen zwaaien. ... Met de tijd werd ik zelf coördinator, ik mocht zulke aangelegenheden organiseren." (CGVS p.8). Daarnaast geeft u aan dat u samen met zeven à acht andere personen deelnam aan vergaderingen om activiteiten te bespreken, zoals wie op de eerste rij mag staan, waar de drummers moeten staan, welke vlaggen er opgehangen moeten worden etc (CGVS p.8). Uit uw verklaringen ten overstaan van het CGVS blijkt dus dat uw rol, zoals u aangaf bij de DVZ, zich niet louter beperkte tot deelnames aan manifestaties en evenementen, maar dat u, aldus uw verklaringen bij het CGVS, een coördinerende en organisatorische rol had. U met deze discrepantie geconfronteerd, geeft u aan dat u bij de DVZ beperkte verklaringen diende af te leggen en dat u pas ten overstaan van het CGVS details kon vertellen (CGVS p.8). Het CGVS is van mening dat dit niet louter over details gaat. Uw betrokkenheid bij de organisatie raakt de kern van de door u beweerde problemen. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u over deze coördinerende en organisatorische rol in een eerdere fase ondubbelzinnige verklaringen zou hebben afgelegd. Het hoeft niet te verwonderen dat uw problemen door deze vaststelling op losse schroeven komen te staan.

Wat verder uw beweerde problemen ondermijnt is het feit dat u aangeeft dat er sinds 10 juli 2018 een arrestatiebevel tegen u was uitgevaardigd, waarin stond dat alle mogelijke manieren gebruikt zouden worden om u te arresteren, maar dat u tot aan uw vertrek op 16 augustus 2018 geen problemen heeft gekend. Ook al geeft u aan dat u pas weet kreeg van het bestaan van het arrestatiebevel toen u zich pas buiten Libanon bevond (CGVS p.12), doet dit geen afbreuk aan de volgende appreciatie. Wanneer er een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd, waarin opgenomen staat dat alle mogelijke manieren gebruikt zouden worden om u te arresteren, blijkt dat het voor de organisatie menens was u te vinden en te arresteren. U geeft aan dat het arrestatiebevel naar alle kampen werd gestuurd (CGVS p.13). Uw echtgenote voegt hieraan toe dat de organisatie actief is in letterlijk elk kamp in Libanon, behalve in het kamp Nahr El Bared. Dus tevens ook in de omgeving van Beirout (CGVS vrouw p.9). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat de organisatie over een veiligheidsdienst beschikte, alsook nauwe banden heeft met de Hezbollah (CGVS p.13, 14). Het feit dat u probleemloos, sinds de uitvaardiging van dit arrestatiebevel tot aan uw definitief vertrek, in Libanon kon verblijven ondermijnt dan ook in sterke mate de door u beweerde problemen. Indien ze het effectief op u gemunt hadden, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat het hen weinig moeite gekost zou hebben om u te treffen, temeer uit jullie verklaringen blijkt dat, en zoals reeds werd aangestipt, uw belagers quasi alom aanwezig waren. Het feit dat u tot meer dan een maand na de uitvaardiging van het arrestatiebevel in Libanon kon verblijven, ondermijnt dan ook in sterke mate de door u beweerde problemen. U geeft aan zich quasi niet te hebben verplaatst toen u in Beirout verbleef, u zegt "Alleen als het nodig was, ging ik eten halen, anders verliet ik het huis niet." (CGVS p.13). Ook deze uitleg biedt geen afdoende verschooning voor uw toch wel eerder afwachtende houding. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich dus op momenten wel degelijk buitenshuis begaf. Ook met deze vaststelling is het niet onredelijk te verwachten dat u getroffen zou worden. Bovendien stelt het CGVS vast dat u eerst bij verwanten van uw echtgenote onderdook in Beirout en ze hierna een huis voor u hadden gevonden in Beirout als onderduikplaats (CGVS p.3-4), wat tevens een reden te meer is dat er verwacht kan worden dat het voor de organisatie niet onmogelijk was u te vinden. Indien ze het effectief op u gemunt hadden, kan er verwacht worden, gezien uw plaats van onderduiken en het gegeven dat u zich af en toe buitenshuis begaf, dat het niet onmogelijk was u op te sporen. Er kan bovendien verwacht worden, gezien het belang dat er werd gehecht aan uw arrestatie, dat ze uw familieleden niet zomaar met rust zouden laten, maar hen onder druk zouden zetten om via hen te weten te komen waar u was. Het CGVS merkt tevens op dat er vier neven langs vaderskant werkzaam zijn binnen de organisatie (CGVS p.8-9). Het is niet onredelijk te verwachten, indien de organisatie effectief naar u op zoek was, dat ook zij onder druk gezet zouden worden om tot bij u te komen. Het hoeft niet te verwonderen dat de vaststelling dat u probleemloos in Beirout kon verblijven in zeer sterke mate afbreuk doet aan de door u beweerde problemen. In het kader hiervan dient nog

opgemerkt te worden dat u aangeeft dat u tot op heden het contact met uw ouders in Libanon onderhoudt, maar geeft u aan dat u niets van problemen via hen verneemt (CGVS p.8). U zegt "Hij weet dat ik genoeg zorgen om mijn hoofd heb, hij wil geen extra zorgen geven." (CGVS p.9). In het kader van uw verzoek om internationale bescherming is dit niet afdoende. Er kan verwacht worden dat uw ouders u alles zouden vertellen opdat u uw problemen zo gedetailleerd mogelijk uit de doeken kan doen ten overstaan van de asiinstanties. Accurate informatie is immers essentieel om uw vrees aannemelijk te maken. Het feit dat u niets kan vertellen over zaken die in Libanon, in verband met uw problemen, gebeurd zouden zijn, ondermijnt dan ook uw geloofwaardigheid. Met betrekking tot het arrestatiebevel, merkt het CGVS bovendien op dat u dit pas ter sprake brengt bij de bespreking van de documenten (CGVS p.11). Hoewel u in het begin van het persoonlijk onderhoud met het CGVS werd gevraagd of u nog toevoegingen had bij hetgeen wat u bij de DVZ had verteld, of er zaken waren die u niet had kunnen vertellen of zaken die u wilde corrigeren, rept u hier met geen woord over (CGVS p.3). Daar het arrestatiebevel een cruciale rol heeft om uw beweerdde problemen kracht bij te zetten, kan er verwacht worden dat u dit in een eerdere fase ter sprake zou brengen. Het feit dat u dit niet gedaan heeft, ondermijnt des te meer uw beweerdde problemen.

Evenmin vindt het CGVS de door u beschreven gang van zaken nadat u het bevel had ontvangen om naar Syrië gestuurd te worden aannemelijk. U geeft aan dat uw overste u met de dood bedreigd had toen u weigerde in te gaan op het bevel, maar dat u daarna, om zo naar huis gestuurd te kunnen worden, deed alsof u instemde met dit bevel (CGVS p.13). In de eerste plaats vindt het CGVS het merkwaardig, dat, hoewel u eerst weigerde in te gaan op het bevel en u hier zeer eenduidig in was, u zonder meer in staat was uw overste voor te liegen dat u er dan toch mee instemde. U geeft aan dat uw overste er zwaar aan tilde toen u initieel weigerde op het voorstel in te gaan. U geeft aan dat hij u 'meteen met de dood bedreigde' (CGVS p.13). Daar u reeds in uw kaarten had laten kijken en uw overste duidelijk zwaar tilde aan een weigering, kan er verwacht worden dat uw overste u niet zonder meer laat gaan. In de tweede plaats vindt het CGVS het niet aannemelijk dat u, nadat u kon gaan op 27 juni 2018, nog ongeveer vier dagen thuis, op uw ouderlijke verblijfplaats, verbleef alvorens jullie op 1 juli 2018 naar de verwanten van uw echtgenote in Beirout gingen. Gezien uw overste u met de dood bedreigde blijkt dat hij het niet zou tolereren dat u geen gevolg zou geven aan het bevel. U kon totaal niet voorspellen wat er in de dagen, volgend op het moment dat u geconfronteerd werd met het bevel, ging volgen. Uw echtgenote geeft aan dat ze bang was toen ze het hoorde "Stel je voor, dat hij dat weigert, wat dan, als ze naar ons zouden komen, wat als ze iets met de kinderen zouden doen, wat als mijn man met hen zou gaan. Dat vreesde ik allemaal." (CGVS vrouw p.8). Uw echtgenote geeft aan dat u een periode kreeg om na te denken en verwijst naar de datum (nvdv. 2 juli 2018) waarop u diende te vertrekken (CGVS vrouw p.8). Daar u reeds met de dood bedreigd werd na uw initiële weigering, kan er verwacht worden dat u uzelf en uw gezin op een effectievere manier in veiligheid zou brengen en in dezer heel wat sneller stappen zou ondernemen. Het feit dat u, hoewel u reeds op 27 juni 2018 wist wat er boven uw hing, pas op 1 juli 2018 het ouderlijke huis verliet, vindt het CGVS weinig aannemelijk in het kader van de door u beweerdde problemen. Te meer daar u er niet zeker van kon zijn dat de organisatie, gezien ze weet had van een initiële weigering, u niet eerder zouden opzoeken om u onder druk te zetten.

Bijkomstig dient ook opgemerkt te worden dat het CGVS struikelt over uw bewering dat u geen idee heeft om welke reden u geselecteerd werd om naar Syrië gezonden te worden (CGVS p.13). U gevraagd of u daarnaar geïnformeerd heeft, zegt u "Nee, ik heb meteen geweigerd. Hij heeft me niet veel laten praten, niet veel laten zeggen." (CGVS p.13). Aangezien u aangeeft dat u geselecteerd werd en de uitzending naar Syrië een stevige impact op uw leven zou hebben, kan er verwacht worden dat u informeerde om welke reden u uitgekozen werd. Het feit dat u hierover geen verdere informatie heeft, doet afbreuk aan de door u beweerdde vrees. Er kan verwacht worden, gezien de ernst van de impact van het bevel, dat u hierover meer kan vertellen.

Volledigheidshalve dienen de door u en uw echtgenote neergelegde documenten besproken te worden. De originele Palestijnse identiteitskaarten van u, uw echtgenote en kinderen, de originele geboorteakten van u, uw echtgenote en kinderen, de originele UNRWA registratie en de originele huwelijksdocumenten hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De originele verkoopakte van uw woning die u neerlegt, hoeft op zich niet betwist te worden. Evenwel valt hier de oorzaak van de verkoop, die u eraan koppelt, niet uit af te leiden. De oproepingsbrief en het arrestatiebevel kunnen dienen ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, waar u gezien bovenstaande argumentatie niet in geslaagd bent. U bent er niet in geslaagd om aan de hand van de door u neergelegde documenten de appreciatie van het CGVS in positieve zin om te buigen. Wat betreft de opmerkingen die gemaakt werden naar aanleiding van het opsturen van de nota's van het

persoonlijk onderhoud, dient opgemerkt dat de geboortedatum van uw zontje geen impact heeft op de genomen beslissing en wat betreft de datum van uw oproeping dient aangestipt dat de correcte datum gehanteerd werd, zowel in de weergave van uw relaas als in de motivering.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp El Bedawi erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel

48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

In casu blijkt dat u school gelopen heeft tot het lager middelbaar en dat u vervolgens een beroepsopleiding 'lasser' heeft gevolgd (CGVS p.7). U geeft aan dat u na de Libanese burgeroorlog bij een vriend van uw vader het beroep heeft geleerd en dat u vervolgens hier en daar als lasser aan de slag ging (CGVS p.7). Hoewel u verklaart dat u na 2016 niet meer gewerkt heeft (CGVS p.7), kan er vastgesteld worden dat u een beroep heeft aangeleerd en dat u over beroepservaring beschikt waardoor uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Daarnaast blijkt dat uw echtgenote in 2016 een bachelorsdiploma Arabische literatuur heeft behaald (CGVS vrouw p.5), waaruit blijkt dat ze over een degelijke scholing beschikt waardoor haar kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u in 2013 in staat was om een woning te bouwen met uw eigen spaargeld en hulp van anderen. Hieruit blijkt dat u enerzijds over een financiële marge beschikte en dat u anderzijds beroep kon doen op een netwerk dat bereid was u te helpen (CGVS p.7). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat er familiale bereidheid is om elkaar financieel te ondersteunen, waar u na 2016, toen u niet meer werkte, tevens van genoten heeft (CGVS p.4-6). U spreekt over financiële steun aan uw vader via uw broer in de Verenigde Staten en uw zus in Australië. Uw vader stond u zo nu en dan een deel van dit geld af (CGVS p.7). Bovendien is er de vaststelling dat uw broers en zussen allemaal in het buitenland verblijven (CGVS p.5-6). U werd gevraagd hoe uw familie er financieel in slaagde om in deze reiskosten te voorzien (CGVS p.6). U geeft aan dat uw moeder haar goud had verkocht en u twee ooms langs vaderskant heeft die in Australië verblijven en die, indien er nood is, financieel bijdragen. U voegt nog toe dat zij de reiskosten gedekt hebben (CGVS p.6). U geeft aan dat u voor de kosten van uw reis (een totaalbedrag van 31.000 dollar voor u, uw echtgenote, kinderen en broer) financieel werd geholpen door ooms langs vaderszijde (CGVS p.10). Uit deze verklaringen blijkt dat er familiale bereidheid is om elkaar te ondersteunen, niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer hierop geen beroep zou kunnen doen (CGVS p.9). Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u de reis tevens financierde met de opbrengst van de verkoop van uw woning en legt u een afschrift neer van de uitbetaling van het resterende bedrag van de verkoop van uw huis (CGVS p.10). Gezien de hierboven geschetste familiale bereidheid om elkaar te ondersteunen, alsook gezien uw verklaringen over uw goede relatie met uw familieleden (CGVS p.9), wijst niets uit uw verklaringen erop dat u bij terugkeer niet op hen zou kunnen terugvallen, zowel op vlak van huisvesting als op vlak van enige financiële bijstand. Met betrekking tot de familie van uw echtgenote, hoewel u aangeeft dat de financiële situatie moeilijk is (CGVS p.7), dient te worden opgemerkt dat uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat er inkomsten zijn van de verhuring van een pand, uit de zorg die uw moeder soms voor de tante van uw vader opneemt, alsook dat er financiële ondersteuning is van een oom die in Qatar verblijft (CGVS vrouw p.4). Verder blijkt uit jullie verklaringen dat jullie ook op de UNRWA beroep konden doen voor beperkte medische zorg en dat zij toegang verleenden tot onderwijs (CGVS p.4, CGVS vrouw p. 4).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

*Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd.14 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen*

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens

vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenote en uw broer A.(...) eveneens een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van D.C., tweede verzoekende partij:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in het vluchtelingenkamp Al Bedawi te Libanon op 24 februari 1991. U bent van Palestijnse origine, bent Arabische van herkomst en u bent soennitisch moslima.

U bent als Palestijns vluchteling geregistreerd door de Libanese autoriteiten, u staat tevens geregistreerd bij de UNRWA. U kon bij de UNRWA terecht voor medische hulp.

U heeft sinds uw geboorte in het vluchtelingenkamp Al Bedawi gewoond. Tot aan uw huwelijk in 2012, verbleef u in het ouderlijke huis. U komt uit een gezin met vier kinderen. Uw ouders en uw jongste zus verblijven op heden nog steeds in het vluchtelingenkamp Al Bedawi. Uw twee broers verblijven in Europa. In januari 2012 bent u gehuwd met M.(...) H.(...) (CG X, OV X; van Palestijnse origine, geboren op 11 november 1988 in het vluchtelingenkamp Al Bedawi). Jullie verhuisden naar een eigen woning

binnen het kamp. Samen hebben jullie twee kinderen; M.(...) (geboren op 2 juli 2014) en A.(...) (geboren op 10 maart 2016).

In 2016 heeft u uw diploma Arabische literatuur behaald aan de Libanese Universiteit. U heeft niet gewerkt in Libanon.

U baseert de reden van uw vertrek op de problemen die uw echtgenoot ervaren heeft in Libanon. U geeft aan dat hij betrokken was bij de Shahab Shabia waar hij een eerder organiserende rol had. Hij zat bij de Shabia, de jongerenafdeling, waar hij activiteiten voor de kinderen organiseerde. U geeft aan dat uw man door de militaire verantwoordelijke van de partij gevraagd werd om naar Syrië te gaan. Uw schoonvader wilde het risico niet lopen dat zijn zoon naar Syrië gestuurd zou worden. Daarom gingen jullie op 1 juli 2018 naar Beirout en wachtten jullie op de verkoop van jullie huis door uw schoonvader om Libanon te kunnen verlaten.

U geeft aan dat ook uw schoonbroer, M.(...) A.(...) (CG X, OV X), hetzelfde had meegemaakt, dat jullie samen naar Beirout reisden.

Op 16 augustus 2018 hebben u, uw man, jullie kinderen en uw schoonbroer Libanon verlaten. Jullie reisden via de luchthaven van Beirout naar Dubai, daarna Chili, Sao Paulo, Lima en Ecuador. Vervolgens kwamen jullie aan in Spanje, waar jullie vier dagen werden vastgehouden door de autoriteiten. Daarna reisden jullie door naar België. Op 3 september 2018 kwamen jullie aan in België en op 12 september 2018 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

U geeft aan dat u na uw vertrek toevallig een arrestatiebevel had gezien dat via DHL werd opgestuurd naar uw man. U geeft aan dat jullie dit arrestatiebevel ontvangen hebben, een aantal dagen voor jullie de oproepingsbrief van het CGVS ontvingen.

U vreest voor uw leven en dat van de kinderen. U wilt veiligheid voor uw kinderen, u wilt niet dat ze een agressief pad nemen in hun toekomst, zoals druggebruik of aansluiting bij een partij.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, verwijst u naar de documenten die door uw man werden neergelegd. Uzelf legt uw originele identiteitskaart en die van de kinderen neer, alsook uw originele geboorteakte en die van de kinderen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aflegde, blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde vluchtmotieven als uw echtgenoot, M.(...) H.(...) (CG X, OV X; Vragenlijst CGVS punt 3, CGVS p.8-9). In zijn hoofde werd door het CGVS een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg wordt ook in uw hoofde een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het CGVS verwijst hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot:

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw echtgenote als Palestijnen een verblijfsrecht hadden in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkregen (CGVS, p.4, CGVS vrouw p.4). Zo spreekt u over de toegang tot medische hulp, alsook dat er toegang was tot onderwijs van UNRWA (CGVS p.4, CGVS vrouw p.4). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst merkt het CGVS verschillen op tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen bij het CGVS met betrekking tot uw rol bij 'Al Shabiba', behorende tot 'Al Jabha Al Shabiyha Tahrir Felesteen' (Volksfront ter bevrijding van Palestina). Wanneer u bij de DVZ de vraag werd gesteld of u actief was in een bepaalde organisatie en u over uw functie en activiteiten werd bevroegd, verwees u naar uw betrokkenheid bij 'Al Shabiba' en geeft u aan "Ik had geen bepaalde functie, maar ik nam deel aan activiteiten zoals manifestaties en evenementen dewelke Palestijnen aangaan." (Vragenlijst CGVS punt 3 vraag 3). Evenwel geeft u bij het CGVS aan "Ik was activist en ik organiseerde activiteiten voor kinderen. ... Gewoon lid, maar ik kreeg bevelen van overste, je kan zeggen dat ik coördinator was. ... Ik zeg tegen de kinderen, jullie moeten vlaggen dragen, de anderen moeten andere vlaggen zwaaien. ... Met de tijd werd ik zelf coördinator, ik mocht zulke aangelegenheden organiseren." (CGVS p.8). Daarnaast geeft u aan dat u samen met zeven à acht andere personen deelnam aan vergaderingen om activiteiten te bespreken, zoals wie op de eerste rij mag staan, waar de drummers moeten staan, welke vlaggen er opgehangen moeten worden etc (CGVS p.8). Uit uw verklaringen ten overstaan van het CGVS blijkt dus dat uw rol, zoals u aangaf bij de DVZ, zich niet louter beperkte tot deelnames aan manifestaties en evenementen, maar dat u, aldus uw verklaringen bij het CGVS, een coördinerende en organisatorische rol had. U met deze discrepantie geconfronteerd, geeft u aan dat u bij de DVZ beperkte verklaringen diende af te leggen en dat u pas ten overstaan van het CGVS details kon vertellen (CGVS p.8). Het CGVS is van mening dat dit niet louter over details gaat. Uw betrokkenheid bij de organisatie raakt de kern van de door u beweerde problemen. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u over deze coördinerende en organisatorische rol in een eerdere fase ondubbelzinnige verklaringen zou hebben afgelegd. Het hoeft niet te verwonderen dat uw problemen door deze vaststelling op losse schroeven komen te staan.

Wat verder uw beweerde problemen ondermijnt is het feit dat u aangeeft dat er sinds 10 juli 2018 een arrestatiebevel tegen u was uitgevaardigd, waarin stond dat alle mogelijke manieren gebruikt zouden worden om u te arresteren, maar dat u tot aan uw vertrek op 16 augustus 2018 geen problemen heeft gekend. Ook al geeft u aan dat u pas weet kreeg van het bestaan van het arrestatiebevel toen u zich pas buiten Libanon bevond (CGVS p.12), doet dit geen afbreuk aan de volgende appreciatie. Wanneer er een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd, waarin opgenomen staat dat alle mogelijke manieren gebruikt zouden worden om u te arresteren, blijkt dat het voor de organisatie menens was u te vinden en te arresteren. U geeft aan dat het arrestatiebevel naar alle kampen werd gestuurd (CGVS p.13). Uw echtgenote voegt hieraan toe dat de organisatie actief is in letterlijk elk kamp in Libanon, behalve in het

kamp Nahr El Bared. Dus tevens ook in de omgeving van Beirout (CGVS vrouw p.9). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat de organisatie over een veiligheidsdienst beschikte, alsook nauwe banden heeft met de Hezbollah (CGVS p.13, 14). Het feit dat u probleemloos, sinds de uitvaardiging van dit arrestatiebevel tot aan uw definitief vertrek, in Libanon kon verblijven ondermijnt dan ook in sterke mate de door u beweerde problemen. Indien ze het effectief op u gemunt hadden, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat het hen weinig moeite gekost zou hebben om u te treffen, temeer uit jullie verklaringen blijkt dat, en zoals reeds werd aangestipt, uw belagers quasi alom aanwezig waren. Het feit dat u tot meer dan een maand na de uitvaardiging van het arrestatiebevel in Libanon kon verblijven, ondermijnt dan ook in sterke mate de door u beweerde problemen. U geeft aan zich quasi niet te hebben verplaatst toen u in Beirout verbleef, u zegt "Alleen als het nodig was, ging ik eten halen, anders verliet ik het huis niet." (CGVS p.13). Ook deze uitleg biedt geen afdoende verschooning voor uw toch wel eerder afwachtende houding. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich dus op momenten wel degelijk buitenshuis begaf. Ook met deze vaststelling is het niet onredelijk te verwachten dat u getroffen zou worden. Bovendien stelt het CGVS vast dat u eerst bij verwanten van uw echtgenote onderdook in Beirout en ze hierna een huis voor u hadden gevonden in Beirout als onderduikplaats (CGVS p.3-4), wat tevens een reden te meer is dat er verwacht kan worden dat het voor de organisatie niet onmogelijk was u te vinden. Indien ze het effectief op u gemunt hadden, kan er verwacht worden, gezien uw plaats van onderduiken en het gegeven dat u zich af en toe buitenshuis begaf, dat het niet onmogelijk was u op te sporen. Er kan bovendien verwacht worden, gezien het belang dat er werd gehecht aan uw arrestatie, dat ze uw familieleden niet zomaar met rust zouden laten, maar hen onder druk zouden zetten om via hen te weten te komen waar u was. Het CGVS merkt tevens op dat er vier neven langs vaderskant werkzaam zijn binnen de organisatie (CGVS p.8-9). Het is niet onredelijk te verwachten, indien de organisatie effectief naar u op zoek was, dat ook zij onder druk gezet zouden worden om tot bij u te komen. Het hoeft niet te verwonderen dat de vaststelling dat u probleemloos in Beirout kon verblijven in zeer sterke mate afbreuk doet aan de door u beweerde problemen. In het kader hiervan dient nog opgemerkt te worden dat u aangeeft dat u tot op heden het contact met uw ouders in Libanon onderhoudt, maar geeft u aan dat u niets van problemen via hen verneemt (CGVS p.8). U zegt "Hij weet dat ik genoeg zorgen om mijn hoofd heb, hij wil geen extra zorgen geven." (CGVS p.9). In het kader van uw verzoek om internationale bescherming is dit niet afdoende. Er kan verwacht worden dat uw ouders u alles zouden vertellen opdat u uw problemen zo gedetailleerd mogelijk uit de doeken kan doen ten overstaan van de asiinstanties. Accurate informatie is immers essentieel om uw vrees aannemelijk te maken. Het feit dat u niets kan vertellen over zaken die in Libanon, in verband met uw problemen, gebeurd zouden zijn, ondermijnt dan ook uw geloofwaardigheid. Met betrekking tot het arrestatiebevel, merkt het CGVS bovendien op dat u dit pas ter sprake brengt bij de bespreking van de documenten (CGVS p.11). Hoewel u in het begin van het persoonlijk onderhoud met het CGVS werd gevraagd of u nog toevoegingen had bij hetgeen wat u bij de DVZ had verteld, of er zaken waren die u niet had kunnen vertellen of zaken die u wilde corrigeren, rept u hier met geen woord over (CGVS p.3). Daar het arrestatiebevel een cruciale rol heeft om uw beweerde problemen kracht bij te zetten, kan er verwacht worden dat u dit in een eerdere fase ter sprake zou brengen. Het feit dat u dit niet gedaan heeft, ondermijnt des te meer uw beweerde problemen.

Evenmin vindt het CGVS de door u beschreven gang van zaken nadat u het bevel had ontvangen om naar Syrië gestuurd te worden aannemelijk. U geeft aan dat uw overste u met de dood bedreigd had toen u weigerde in te gaan op het bevel, maar dat u daarna, om zo naar huis gestuurd te kunnen worden, deed alsof u instemde met dit bevel (CGVS p.13). In de eerste plaats vindt het CGVS het merkwaardig, dat, hoewel u eerst weigerde in te gaan op het bevel en u hier zeer eenduidig in was, u zonder meer in staat was uw overste voor te liegen dat u er dan toch mee instemde. U geeft aan dat uw overste er zwaar aan tilde toen u initieel weigerde op het voorstel in te gaan. U geeft aan dat hij u 'meteen met de dood bedreigde' (CGVS p.13). Daar u reeds in uw kaarten had laten kijken en uw overste duidelijk zwaar tilde aan een weigering, kan er verwacht worden dat uw overste u niet zonder meer laat gaan. In de tweede plaats vindt het CGVS het niet aannemelijk dat u, nadat u kon gaan op 27 juni 2018, nog ongeveer vier dagen thuis, op uw ouderlijke verblijfplaats, verbleef alvorens jullie op 1 juli 2018 naar de verwanten van uw echtgenote in Beirout gingen. Gezien uw overste u met de dood bedreigde blijkt dat hij het niet zou tolereren dat u geen gevolg zou geven aan het bevel. U kon totaal niet voorspellen wat er in de dagen, volgend op het moment dat u geconfronteerd werd met het bevel, ging volgen. Uw echtgenote geeft aan dat ze bang was toen ze het hoorde "Stel je voor, dat hij dat weigert, wat dan, als ze naar ons zouden komen, wat als ze iets met de kinderen zouden doen, wat als mijn man met hen zou gaan. Dat vreesde ik allemaal." (CGVS vrouw p.8). Uw echtgenote geeft aan dat u een periode kreeg om na te denken en verwijst naar de datum (nvdv. 2 juli 2018) waarop u diende te vertrekken (CGVS vrouw p.8). Daar u reeds met de dood bedreigd werd na uw initiële weigering, kan er verwacht worden dat u uzelf en uw gezin op een effectievere manier in veiligheid zou brengen en in

dezer heel wat sneller stappen zou ondernemen. Het feit dat u, hoewel u reeds op 27 juni 2018 wist wat er boven uw hing, pas op 1 juli 2018 het ouderlijke huis verliet, vindt het CGVS weinig aannemelijk in het kader van de door u beweerde problemen. Te meer daar u er niet zeker van kon zijn dat de organisatie, gezien ze weet had van een initiële weigering, u niet eerder zouden opzoeken om u onder druk te zetten.

Bijkomstig dient ook opgemerkt te worden dat het CGVS struikelt over uw bewering dat u geen idee heeft om welke reden u geselecteerd werd om naar Syrië gezonden te worden (CGVS p.13). U gevraagd of u daarnaar geïnformeerd heeft, zegt u "Nee, ik heb meteen geweigerd. Hij heeft me niet veel laten praten, niet veel laten zeggen." (CGVS p.13). Aangezien u aangeeft dat u geselecteerd werd en de uitzending naar Syrië een stevige impact op uw leven zou hebben, kan er verwacht worden dat u informeerde om welke reden u uitgekozen werd. Het feit dat u hierover geen verdere informatie heeft, doet afbreuk aan de door u beweerde vrees. Er kan verwacht worden, gezien de ernst van de impact van het bevel, dat u hierover meer kan vertellen.

Volledigheidshalve dienen de door u en uw echtgenote neergelegde documenten besproken te worden. De originele Palestijnse identiteitskaarten van u, uw echtgenote en kinderen, de originele geboorteakten van u, uw echtgenote en kinderen, de originele UNRWA registratie en de originele huwelijksdocumenten hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De originele verkoopakte van uw woning die u neerlegt, hoeft op zich niet betwist te worden. Evenwel valt hier de oorzaak van de verkoop, die u eraan koppelt, niet uit af te leiden. De oproepingsbrief en het arrestatiebevel kunnen dienen ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, waar u gezien bovenstaande argumentatie niet in geslaagd bent. U bent er niet in geslaagd om aan de hand van de door u neergelegde documenten de appreciatie van het CGVS in positieve zin om te buigen. Wat betreft de opmerkingen die gemaakt werden naar aanleiding van het opsturen van de nota's van het persoonlijk onderhoud, dient opgemerkt dat de geboortedatum van uw zontje geen impact heeft op de genomen beslissing en wat betreft de datum van uw oproeping dient aangestipt dat de correcte datum gehanteerd werd, zowel in de weergave van uw relaas als in de motivering.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder

problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp El Bedawi erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

In casu blijkt dat u school gelopen heeft tot het lager middelbaar en dat u vervolgens een beroepsopleiding 'lasser' heeft gevolgd (CGVS p.7). U geeft aan dat u na de Libanese burgeroorlog bij een vriend van uw vader het beroep heeft geleerd en dat u vervolgens hier en daar als lasser aan de slag ging (CGVS p.7). Hoewel u verklaart dat u na 2016 niet meer gewerkt heeft (CGVS p.7), kan er vastgesteld worden dat u een beroep heeft aangeleerd en dat u over beroepservaring beschikt waardoor uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Daarnaast blijkt dat uw echtgenote in 2016 een bachelorsdiploma Arabische literatuur heeft behaald (CGVS vrouw p.5), waaruit blijkt dat ze over een degelijke scholing beschikt waardoor haar kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u in 2013 in staat was om een woning te bouwen met uw eigen spaargeld en hulp van anderen. Hieruit blijkt dat u enerzijds over een financiële marge beschikte en dat u anderzijds beroep kon doen op een netwerk dat bereid was u te helpen (CGVS p.7). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat er familiale bereidheid is om elkaar financieel te ondersteunen, waar u na 2016, toen u niet meer werkte, tevens van genoten heeft (CGVS p.4-6). U spreekt over financiële steun aan uw vader via uw broer in de Verenigde Staten en uw zus in Australië. Uw vader stond u zo nu en dan een deel van dit geld af (CGVS p.7). Bovendien is er de vaststelling dat uw broers en zussen allemaal in het buitenland verblijven (CGVS p.5-6). U werd gevraagd hoe uw familie er financieel in slaagde om in deze reiskosten te voorzien (CGVS p.6). U geeft aan dat uw moeder haar goud had verkocht en u twee ooms langs vaderskant heeft die in Australië verblijven en die, indien er nood is, financieel bijdragen. U voegt nog toe dat zij de reiskosten gedekt hebben (CGVS p.6). U geeft aan dat u voor de kosten van uw reis (een totaalbedrag van 31.000 dollar voor u, uw echtgenote, kinderen en broer) financieel werd geholpen door ooms langs vaderszijde (CGVS p.10). Uit deze verklaringen blijkt dat er familiale bereidheid is om elkaar te ondersteunen, niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer hierop geen beroep zou kunnen doen (CGVS p.9). Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u de reis tevens financierde met de opbrengst van de verkoop van uw woning en legt u een afschrift neer van de uitbetaling van het resterende bedrag van de verkoop van uw huis (CGVS p.10). Gezien de hierboven geschetste familiale bereidheid om elkaar te ondersteunen, alsook gezien uw verklaringen over uw goede relatie met uw familieleden (CGVS p.9), wijst niets uit uw verklaringen erop dat u bij terugkeer niet op hen zou kunnen terugvallen, zowel op vlak van huisvesting als op vlak van enige financiële bijstand. Met betrekking tot de familie van uw echtgenote, hoewel u aangeeft dat de financiële situatie moeilijk is (CGVS p.7), dient te worden opgemerkt dat uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat er inkomsten zijn van de verhuring van een pand, uit de zorg die uw moeder soms voor de tante van uw vader opneemt, alsook dat er financiële ondersteuning is van een oom die in Qatar verblijft (CGVS vrouw p.4). Verder blijkt uit jullie verklaringen dat jullie ook op de UNRWA beroep konden doen voor beperkte medische zorg en dat zij toegang verleenden tot onderwijs (CGVS p.4, CGVS vrouw p. 4).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd.14 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw schoonbroer A.(...) eveneens een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel, afgeleid uit schending van de artikelen 2, §2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, de artikelen 1 en 1D, lid 2 van de Conventie van Genève, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, trachten verzoekers, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

Zij formuleren hun verweer als volgt: *"• Overwegende dat verzoekende partij ontegensprekelijk uit LIBANON afkomstig is, als Palestijns UNRWA Vluchteling geregistreerd.*

• Dat echter dient te worden aangestipt dat deze "UNRWA status" geenszins kan worden gelijkgesteld met de Vluchtelingenstatus van de Conventie van Genève. Dat de talrijke inkrimpingen van het UNRWA budget en meer nog de in vraagstelling van het verder bestaan van de UNRWA door de Trump administratie, noodzakelijk de vraag laten reizen nopens het redelijk karakter van het verder bestaan van de instelling en hetgeen zij nog in werkelijkheid betekent;

• Deze status beperkt zich concreet tot materieel uiterst beperkte hulp waarvan de verzoekende partij niet eens genoot en waarvan thans niet kan worden gesteld dat de financiële beperkingen door President Trump ingevoerd, dat die nog zal kunnen worden uitgedeeld: de UNWRA fondsen werden tot hertoe voor een groot deel door de Verenigde Staten gevoed.

(...)

• Dat het CGVS tevergeefs stelt dat de verzoekende partij en haar gezin door de naaste familie zou kunnen worden gesteund en dat haar situatie beter was dan die van een groot deel van de bevolking

• Dat het CGVS echter uit het oog verliest dat de door de familie geboden financiële hulp niet tot het oneindige gaat : de hulp is niet afkomstig van een regelmatige hoge wedde, doch wel van de verkoop van de laatste te verkopen goederen die het gezin nog opzij had. Het gaat voornamelijk om enkele juwelen die nog konden worden verkocht. Er komt alleszins een ogenblik waar niets meer te verkopen valt en de wedden zijn te laag om een te delen overschot te laten...

• Dat de verzoekende partij concreet stelt dat zolang zij haar job had, zij het inderdaad beter stelde dan een groot deel van de bevolking. Zij heeft echter na 2016 niet meer kunnen werken.

• Dat zij de job niet meer heeft en geen kans heeft die job te recupereren in geval van terugkeer: de situatie in Libanon is sedert haar vertrek drastisch verergerd en meer en meer activiteiten worden uitsluitend aan Libanesen toevertrouwd

• Het CGVS houdt met dit element geen rekening en voert geen diepgaand onderzoek.

• Dat dit element ook een aanwijzing is voor de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partij.

• Dat het CGVS de situatie in Libanon als statisch beschouwt op grond van zijn oordeel dat de situatie in Libanon "eerder stabiel" is .

Het CGVS houdt hierbij geen rekening met het feit dat zowel de Volksfront ter bevrijding van Palestina als de Hezbollah integendeel grondig evolueren en zich aan de gewezigde situatie in Libanon, maar ook in de regio aanpassen .

Sinds 2011 is de PFLP betrokken geraakt bij de Syrische burgeroorlog als bondgenoot van de Alawitische regering van Bashar al-Assad

Dat ook de Hezbollah thans buiten zijn gebruikelijke sfeer recruteert : in Syrië bij de eerdere "rebellens" die hij nog geen twee jaar geleden bestrijdde , in Israël via Facebook die zeker niet als een fiabele netwerk kan worden beschouwd...

Dat het bijgevoegd artikel (...) "Les Palestiniens et la guerre en Syrie : entre neutralité et divergences" (...) De moeilijk te vatten relaties uiteenzet en de thans stijgende rol van de Volksfront in Syrië, een reden waarom ook deze organisatie in Libanon rekruteert.

(...)

Net als de Hezbollah trouwens;

(...)

Dat de beide organisaties bijgevolg degelijk en duidelijk evolueren en hun invloedssfeer proberen te bekrachtigen of uit te breiden.

Dat van het ogenblik dat men een mogelijke rekrutering niet uitsluit, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een volkomen coherent relaas heeft afgelegd.

Dat de beide broers H.(...) en A.(...) (= A.(...)) nooit geen leden zijn geweest van een gewapende of zelfs politieke afdeling van de Volksfront.

Als kind namen zij deel aan de scoutse activiteiten van de partij, activiteiten die zij als volwassen geworden mannen verder hebben gezet, ten voordele van de kinderen .

Het betreft geenszins leidende activiteiten die op politiek of militair vlak van enig belang zouden zijn geweest.

Geen van beide broers heeft ooit een wapen gedragen, tenzij heel kortstondig op een feest waar de jongens aan het dansen waren en dat sommigen een wapen geboden werden.

Geen van beide broers heeft ooit het gevoel gehad enige leidende of belangrijke rol of plaats te hebben ingebomen binnen de organisatie;;;

Men kan met het CGVS onmogelijk redelijk aakkoord gaan met het stellen dat de opdracht kinderen te rangschikken of een plaats aanduiden voor een plechtigheid en vlagjes uitdelen en op muziek laten waaien als een hoge verantwoordelijkheidspost kan worden aanzien.

Alleszins heeft geen van beide broers dit zo waargenomen...

Reden waarom zij ook verrast werden aangesproken te worden om naar Syrië te worden gestuurd, vermits zij geen militaire opleiding hadden en dat hun implicatie zich eerder tot sociale en culturele acties beperkte.

Dat de verzoekende partij en het kamp verlaten hebben voor de hoofdstad Beirout op 01.07.18 drie dagen nadat H.(...) en A.(...) voor het eerst geweigerd hadden in te gaan op de vraag te gaan strijden en nadat zij ook geveinsd hadden zich bij het voorstel/bevel uiteindelijk neer te leggen.

Dat een arrestatiebevel ps uitgevaardigd werd op 10.07.2018, hetzij op een ogenblik dat het gezin zich reeds in de hoofdstad Beirout bevond hetzij een staad van meer dan 2 miljoen inwoners, waar ongeveer 50 % van de bevolking leeft en waar ook allerlei etnies en religies aanwezig zijn...

(...)

Dat de verzoekende partijen daar nog geen maand konden verblijven zonder aangehouden te worden ondanks het feit dat zij af en toe naar buiten dienden te gaan om eten te halen is niet zodanig onvoorstelbaar of ongeloofwaardig...

Het is redelijk aan te nemen dat de broers niet de "enige" waren die gezocht werden en dat zij binnen een beperkt termijn niet konden worden gevonden is niet ongeloofwaardig in een stad met hoge bevolkingsdichtheid.

Dat de Volksfront nauwe banden zou onderhouden met de Hezbollah wijzigt hieraan niets. Het gaat immers bijna om een materiële , praktische onmogelijkheid om een zoektocht met vrucht te leiden, daar waar met redelijk gezond verstand ook kan worden aangenomen dat niet "alle machten " van de Volksfront en van de Hezbollah op dat ogenblik gemobiliseerd waren om de broers op te sporen...

Hetgeen geenszins uitsluit dat de broers Libanon en Beirout zo snel als mogelijk moesten verlaten daar zij niet te blijven uiteraard de kans aanzienlijk verhoogden ontdekt te worden ...

Dat verder dient te worden opgemerkt dat indien de Volksfront en de Hezbollah thans nauwe banden onderhouden zoals het CGVS het stelt, dit geenszins uitsluit dat zij geen gemeenschappelijke acties voeren in verband met het rekruteren voor Syrië en dat zij geen gemeenschappelijk doelwit vervolgen...

Er van uitgaan dat de Hezbollah op de hoogte zou zijn geweest van het arrestatiebevel en van de vlucht van het gezin is dus een loutere hypothese die het CGVS stelt, hypothese die op geen enkel objectief gegeven steun vindt.

Dat het relaas in deze gewijzigde context volkomen geloofwaardig is.

Dat deze vaststelling volstaat om de beslissing nietig te maken.

Dat het CGVS verder stelt dat de verzoekende partij niet behoeftig was , mits een familiale steun kon leven , zodat zij niet afhankelijk was van de UNRWA en dat zij aldus probleemloos zou kunnen terugkeren en geen nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

Het CGVS stelt tevens dat de veiligheidssituatie redelijk stabiel zou zijn.

- Dat de redenering van het CGVS eventueel zou kunnen worden gevolgd, indien de verzoekende partij een werk kon bewaren of aan een werk kon geraken..
 - Dat dit echter niet het geval is vermits de beide broers voor hun vertrek werkloos waren ; H.(...) sinds 2016 reeds en A.(...) sinds enkele maanden
 - de beweerde mogelijke "steun" van het gezin is in casu op termijn onbestaand;
- Geen enkel lid van het gezin van mevrouw , sensu lato heeft een voldoende fortuin om het gezin te steunen.

Verder dient te worden vastgesteld dat de redenering van het CGVS niet kan worden gevolgd : de UNRWA heeft een welbepaald mandaat en opdracht gekregen die moet worden vervuld. Bij gebrek aan dit mandaat te voldoen vervalt de uitsluiting die eraan gepaard gaat;

- Hypothetische hulp van familieleden die voor een deel zelf reeds op leeftijd zijn en die bijgevolg alleszins deze hypothetische hulp slechts heel tijdelijk nog zouden kunnen bieden, is niet van aard om de UNRWA van de opgelegde plicht te verheffen; Indien er schrijnende nood is dient de bij stand door de UNRWA te worden geboden en niet door het gezin;
- De capaciteit voor de UNRWA zijn opdracht al dan niet nog te vervullen dient te worden gemeten ten aanzien van de bestaande noden van de UNRWA vluchtelingen en niet ten aanzien van hun capaciteit om naar buitenstaande hulp te geraken;
- Zeker reeds wanneer zoals in casu geen grondig ernstig onderzoek plaatsvond nopens de financiële mogelijkheden van het gezin, sensu strictu en sensu lato;
- Deze vaststelling volstaat reeds om de beslissing te vernietigen;
- Verder dient te worden vastgesteld dat het CGVS in gebreke blijft de huidige materiële mogelijkheden van de UNRWA te onderzoeken , rekening houdende met de Amerikaanse ingevoerde beperkingen, op kort en middelmatig termijn.
- De beslissing dient derhalve te worden vernietigd en de zaak naar het CGVS teruggestuurd voor nader onderzoek;
- Verder dient te worden vastgesteld dat de UNRWA status geen recht tot "bescherming" biedt en a fortiori noch minder tot daadwerkelijke bescherming en in casu tot daadwerkelijke bescherming tegen bedreigingen vanwege politieke facties , bendes , gewapende groeperingen enz Dat de Unrwa alleszins geen steun kan bieden om de veiligheid in de kampen te garanderen, een veiligheid die concreet serieus daalt naargelang de overbevolkingpeil verhoogt;

Dat verzoekende partij evenmin ondervraagd werd nopens de al dan niet mogelijke bescherming die haar door de UNRWA kon worden geboden: verzoekende partij werd heel oppervlakkig ondervraagd en ivm de UNRWA werd het gesprek heel oppervlakkig gevoerd

- Dat deze vaststellingen reeds volstaan om de beslissing nietig te maken en verzoekende partij de vluchtelingenstatus toe te kennen.
- Dat hierbij dient te moeten herinnerd dat artikel 1 D van de conventie van Geneve voorziet dat van zodra vastgesteld wordt dat de UNRWA niet meer in staat is zijn mandaat te vervullen, de aanvrager , die reeds een vluchteling is, van ambsthalf dient te worden erkend.

Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt:

§ 2. Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.

Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming bepaalt dat:

1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

Nochtans, maakte de dossierbehandelaar nergens de moeite om verzoekende partij te confronteren met de kritiek die in de beslissing te lezen staat, noch om de werkelijke problematiek van het gezin te benaderen en verder, te onderzoeken.

Zodoende worden de hierboven omschreven rechtsbepalingen geschonden.

Verzoekende partij kan zich niet verweren indien zij niet eens de kans krijgt om het uit te leggen

De afdeling wetgeving van de 'Raad van State oordeelde dat er een niet geschreven grondrecht bestaat dat inhoudt dat elke administratieve rechtshandeling moet gedragen worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden door deugdelijke motieven.

De materiële motiveringsplicht is een technisch-juridisch middel om de interne wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken. De motievencontrole houdt achtereenvolgens in:

1. het onderzoek naar het bestaan van de motieven;
2. het onderzoek naar de feitelijke juistheid van de motieven;

3. het nagaan of de motieven juridisch juist zijn;

4. het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

Verzoeker is van oordeel dat de beweegredenen die ten grondslag liggen van de bestreden beslissing van het CGVS niet deugdelijk zijn en de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Dat het CGVS geen voldoende rekening heeft gehouden met alle relevante elementen uit het dossier en hierbij zijn onderzoeksplicht geschonden heeft.

Dat verder nog dient te worden vastgesteld dat de kans om nog aan werk te geraken voor de verzoekende partij heel beperkt is :

Dat de situatie van uitsluiting van de niet-Libanezen van de werksfeer recent aangeklaagd werd door de Palestijnsz bevolking in Libanon; (...)"

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, voeren verzoekers aan dat zij om voormelde redenen vrezen het slachtoffer te zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst/woonplaats. Zij proberen deze stelling kracht bij te zetten door te verwijzen naar algemene informatie over de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon, alsook naar informatie waaruit moet blijken dat UNRWA haar verplichtingen niet langer kan nakomen. Ook wijzen zij op de discriminatie ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon en betogen zij dat de verslechterde economische toestand in Libanon, dat bijna failliet gaat, uiteraard ook van aard is om bij te dragen tot de groeiende vijandigheid ten aanzien van vreemdelingen en vluchtelingen, aan wie de oorzaak van de toestand toegeschreven wordt, "en ook bijdraagt tot de toenemende macht van de Volksfront en van de Hezbollah die, de facto " werk " bieden , al is het voorgesteld werk niet zonder risico.. .Maar weigeren houdt evengoed een risico, waardoor de verzoekende partij noodgedwongen Libanon diende te verlaten." Tot slot dient ook in acht te worden genomen dat het aantal vluchtelingen in Libanon thans het aantal autochtonen overtreft en dat de situatie ondraaglijk is geworden, aldus nog verzoekers.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel "Les Palestiniens et la guerre en Syrie : entre neutralité et divergences" van 4 juni 2019.

3. Nieuwe elementen

3.1. Op 6 maart 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Libanon – De veiligheidssituatie" van mei 2019, de COI Focus "Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 20 december 2019 en de COI Focus "Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon" van 5 juli 2019.

3.2. Op 7 mei 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Libanon. Veiligheidssituatie" van 27 maart 2020.

3.3. Ter terechtzitting leggen verzoekers met een aanvullende nota (voor zowel hun dossier als het dossier van zijn broer RvV X) volgende stukken neer: een "UNRWA attest met betrekking tot gebrek hulp" en "attest van Raad door ouders geraadpleegd".

4. Voorafgaande opmerking

De Raad benadrukt vooreerst dat verzoekers de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève niet dienstig kunnen aanvoeren tegen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissingen voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist in de aangegeven mate aldus juridische grondslag.

5. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

6. De motieven van de bestreden beslissingen

6.1. Blijkens de bestreden beslissingen worden verzoekers conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hen de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet

het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals wordt toegelicht, en de door hen neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen, dat UNRWA weliswaar met budgettaire tekorten kampt doch uit de beschikbare informatie niet blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreeerde Palestijnen, doch verzoekers beschikken over een UNRWA-registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit hun verklaringen kan worden afgeleid dat er in hun hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij hun land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten en zij voorts geen concrete elementen aanbrachten waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' lopen zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen indien zij zouden terugkeren naar het kamp waar zij verbleven, (v) hen, gezien het ongeloofwaardig karakter van hun asielaanvraag, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) niet kan worden toegekend en (vi) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 juni 2019, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

7. Onderzoek van de uitsluiting van vluchtelingenstatus

7.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoekers als Palestijn een verblijfsrecht hadden in Libanon en er de bijstand van de UNRWA genoten, wordt in de bestreden beslissingen niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoekers elders een gewoonlijk verblijf hadden. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoekers van toepassing was.

De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoekers van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al hebben zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekers van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

7.2. Beoordeling

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoekers “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

7.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA haar opdracht in Libanon is blijven vervullen. UNRWA zorgt in Libanon voor gratis primair en secundair onderwijs voor meer dan 38.000 leerlingen in 68 scholen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

In zoverre verzoekers aanhalen dat de UNRWA status geen recht op bescherming biedt en *a fortiori* geen daadwerkelijke bescherming biedt tegen bedreigingen vanwege politieke facties, bendes en gewapende groeperingen, en dat UNRWA alleszins geen steun kan bieden om de veiligheid in de kampen te garanderen, een veiligheid die daalt naar gelang het bevolkingsaantal toeneemt, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de “*andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen*” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking “*bijstand of bescherming*” dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: “*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future*”. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte “*andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR*” is. Verzoekers dienen derhalve aan te tonen dat zij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zouden kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar hetgeen volgt.

7.2.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Verzoekers betogen dat UNRWA niet langer in staat is de nodige bijstand en bescherming te bieden, dat UNRWA zijn verplichtingen niet meer kan nakomen en zijn mandaat niet meer naar behoren kan vervullen, en verwijzen in dit verband naar de budgettaire tekorten van UNRWA, en in het bijzonder naar de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA stop te zetten.

Uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft.

Uit de COI Focus *“The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in 2019 reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten heeft tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA in Libanon zorgt voor gratis primair en secundair onderwijs voor meer dan 38.000 leerlingen in 68 scholen, dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft, dat het agentschap ook financieel helpt met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg, dat het Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA bijstand biedt aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven en dat UNRWA via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma voorts streeft naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen.

Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een *emergency appeal* voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen

werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

7.2.3. Redenen buiten verzoekers hun invloed en onafhankelijk van hun wil die hen dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

7.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asiolverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het HvJ niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen genomen worden:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer
- verzoekers hun vluchtmotieven
- verzoekers hun socio-economische situatie
- alle andere elementen eigen aan hun situatie die hen in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar *“Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *“om welke reden ook is opgehouden”* in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

7.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoekers (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat zij kunnen terugkeren naar Libanon.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt uit de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* van 5 juli 2019 dat Libanon in 1965 het Casablanca-protocol ondertekende, dat de opvang van Palestijnse vluchtelingen in Arabische landen regelt. Artikel 2 van dit protocol bepaalt dat Palestijnse vluchtelingen die op het grondgebied van de verdragsluitende staten verblijven het recht hebben om het land waar ze verblijven te verlaten en ernaar terug te keren. Het recht om Libanon te verlaten en ernaar terug te keren, zoals artikel 2 voorziet, wordt gelijkgeschakeld met de rechten die voor Libanese burgers gelden en daarnaast dient de toepassing van artikel 2 van het protocol in overeenstemming te zijn met de geldende regels en wetten. De geldende modaliteiten voor geregistreerde Palestijnse vluchtelingen om naar het buitenland te reizen kunnen, afhankelijk van de politieke context, het voorwerp zijn van beleidswijzigingen. De voorbije jaren voerden de Libanese autoriteiten echter geen significante beleidswijzigingen door met betrekking tot de in- en uitreis van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon. Wel stelde de Libanese consul in België in januari 2015 aan Cedoca dat door de Syrische (vluchtelingen)crisis een aantal procedures betreffende de toegang tot het grondgebied strenger worden toegepast. Zo werden een aantal bevoegdheden van de Libanese ambassades, zoals het uitreiken van reisdocumenten aan Palestijnse vluchtelingen, ingeperkt en overgedragen aan de Sûreté Générale in Libanon. Deze past de regels streng toe

waardoor ook de wachttijd lang is. Op 1 februari 2017 startte de Sûreté Générale met het uitreiken van machine-leesbare (niet biometrische) paspoorten aan in Libanon geregistreerde Palestijnen in het buitenland via de ambassades. De door UNRWA in Libanon geregistreerde Palestijnse vluchtelingen krijgen in Libanon een permanente verblijfsvergunning. Zij hebben bovendien recht op een speciaal Libanees reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen. Dit reisdocument is naargelang het betaalde bedrag één, drie of vijf jaar geldig en wordt door de Sûreté Générale uitgereikt. Op 13 juni 2019 nam Cedoca telefonisch contact op met het Libanese consulaat in Brussel. De consulaire medewerker bevestigde dat Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten zonder problemen naar Libanon kunnen terugkeren zolang hun dossier niets van criminele aard bevat. Palestijnse vluchtelingen die geregistreerd staan bij UNRWA kunnen reisdocumenten verkrijgen die één of vijf jaar geldig zijn. De bij het DAPR geregistreerde Palestijnse vluchtelingen kunnen een nieuw reisdocument aanvragen of het oude verlengen via de ambassade. Deze reisdocumenten zijn evenwel slechts één jaar geldig, met de mogelijkheid tot verlenging. Men dient zich persoonlijk aan te bieden bij de Libanese ambassade en in het bezit te zijn van de nodige identiteitsdocumenten. De aanvraag wordt vervolgens overgemaakt aan de Sûreté Générale in Libanon, die over de aanvraag van reisdocumenten beslist. Ook bij verlies van het reisdocument of wanneer men het land illegaal verlaten heeft, legt de ambassade de aanvraag voor aan de Sûreté Générale in Libanon, die meestal een reisdocument uitreikt of de documenten regulariseert. Een verzoek om internationale bescherming in België vormt geen bezwarende factor. Indien de aanvrager van een reisdocument geen juridische problemen kende met de Libanese autoriteiten en de vereiste documenten voorlegt, zal de Sûreté Générale in de meeste gevallen en na een uitgebreide procedure uiteindelijk toestemming geven voor het uitreiken van een reisdocument of laissez-passer. Het consulaat benadrukt bij elk contact met Cedoca dat de aanvraag geval per geval bekeken wordt en er zich steeds een veiligheidsprobleem kan voordoen. Over het algemeen stellen zich volgens het consulaat evenwel geen problemen. De procedure voor de aanvraag van een reisdocument duurt gemiddeld drie maanden maar kan variëren. In speciale gevallen beslist de Sûreté Générale om een laissez-passer uit te reiken. Het oude niet-machine-leesbare reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen is volgens het consulaat nog steeds bruikbaar wanneer het nog langer dan drie maanden geldig is. Wanneer het oude reisdocument binnen minder dan drie maanden vervalt, is men verplicht het nieuwe machine-leesbare aan te vragen bij de ambassade. Om deze informatie te toetsen werd door Cedoca contact opgenomen met diplomaten van de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg. De Palestijnse diplomaten bevestigden op 3 februari 2016 en op 3 juni 2019 dat in Libanon geregistreerde vluchtelingen die over een geldig reisdocument beschikken zonder problemen kunnen terugkeren naar Libanon. Een Palestijn wiens reisdocument in het buitenland verlopen is, kan een verlening of vernieuwing aanvragen op de ambassade. Ook bij verlies van het reisdocument kan een nieuw document bij de ambassade worden aangevraagd. Deze zal dit voorleggen aan de Sûreté Générale in Libanon. Indien de persoon strafrechtelijke problemen kende of beschouwd wordt als veiligheidsrisico in Libanon kan de aanvraag geweigerd of bemoeilijkt worden of kan hem gevraagd worden zich na binnenkomst in Libanon aan te bieden bij de Sûreté Générale. De Palestijnse diplomaten zijn niet op de hoogte van eventuele problemen bij de aanvraag van een reisdocument. Wel werd gesteld dat de procedure ettelijke maanden in beslag kan nemen. Cedoca nam daarnaast contact op met de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO). Een stafmedewerker van deze organisatie bevestigde in juni 2019 dat bij UNRWA geregistreerde Palestijnse vluchtelingen een reisdocument met geldigheidsduur van vijf jaar bekomen van de Sûreté Générale. In februari 2016 deed een stafmedewerker van PHRO voor Cedoca reeds navraag bij de Sûreté Générale alsook een rondvraag bij collega's. Volgens hem konden bij UNRWA of het DAPR geregistreerde Palestijnen in 2016 zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Volgens de expert Libanon en de directeur van de afdeling Midden Oosten van Human Rights Watch, Lama Fakih, door Cedoca in juni 2019 gecontacteerd, deed de organisatie geen recent onderzoek naar de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen uit Libanon. Ze heeft geen weet van beleidswijzigingen en stelt dat het in ieder geval in het verleden zo was dat de in Libanon geregistreerde Palestijnen konden reizen mits het bekomen van reisdocumenten van de Sûreté Générale. Indien zij het land illegaal verlieten werden zij terug op het grondgebied toegelaten maar bij aankomst beboet of vastgehouden. Een medewerker van de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken stelde op 17 juni 2019 per e-mail aan Cedoca dat de voorbije drie jaren (2017, 2018, 2019) geen repatriëring van Palestijnse vluchtelingen naar Libanon plaatsvond. Elke identificatie dient via de Sûreté Générale in Beiroet te passeren en deze procedure duurt heel erg lang. In maart 2016 stelde de Identificatiecel per mail aan Cedoca dat de Libanese ambassade anno 2016 omwille van de vluchtelingencrisis toestemming diende te vragen aan de Sûreté Générale voor het uitreiken van een laissez-passez voor een Palestijns vluchteling naar Libanon. Een andere medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken stelde in september 2014 dat de identificatieprocedure soms erg lang duurt wegens incorrecte gegevens, bureaucratie of verlamming van het politiek systeem in Libanon. Indien

een identificatie positief is, wordt een reisdocument of laissez-passer uitgereikt. IOM te Brussel gaf op 20 juni 2019 per e-mail aan Cedoca de volgende gegevens over Palestijnen uit Libanon die vrijwillig terugkeerden met de hulp van IOM: 7 in 2017, 15 in 2018 en 7 in de periode tot eind mei 2019. In februari 2016 stelde IOM jaarlijks slechts enkele bij UNRWA geregistreerde Palestijnen te hebben bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. IOM ondervond hierbij geen noemenswaardige tegenwerking van de Libanese ambassade bij het uitreiken van de benodigde reisdocumenten. Wel stelde het dat teruggekeerde Palestijnen bij aankomst aan een ondervraging onderworpen worden, zeker wanneer zij in het bezit zijn van een laissez-passez. Maar als de Palestijn in kwestie geen misdrijven begaan heeft, wordt hij volgens IOM tot het grondgebied toegelaten.

De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 5 juli 2019 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst, dat Cedoca zowel overheden als internationale organisaties en een lokale mensenrechtenorganisatie contacteerde, dat alle referenties volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie achteraan het document en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen. Zo steunt de COI Focus onder meer op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Daarnaast werd informatie ingewonnen op het Libanese consulaat te Brussel. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd daarnaast telefonisch contact opgenomen met diplomaten van de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan hun functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. Tot slot werd contact opgenomen met de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft over en opkomt voor de rechten van Palestijnen in Libanon. De informatie vervat in voornoemde COI Focus is op een zorgvuldige wijze verzameld en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. Verzoekers tonen op generlei wijze aan dat deze informatie onjuist zou zijn.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers beschikken over een UNRWA-registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Verzoekers maken bovendien op geen enkele wijze aannemelijk dat zij in de negatieve aandacht van de Libanese autoriteiten zouden staan. Er zijn dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekers niet over de mogelijkheid beschikken om een reisdocument/laissez-passer te bekomen via de Libanese ambassade te Brussel en terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen in het verzoekschrift ook niet wordt betwist.

7.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Libanon

Er dient evenwel tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in de Palestijnse vluchtelingenkampen in het bijzonder.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus "*Libanon. Veiligheidssituatie*" van 27 maart 2020) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Op 17 oktober 2019 barstten grote sociale onlusten uit in Libanon dewelke leidden tot massale en algemene betogingen tegen de overheid, diens wanbeleid, corruptie, cliëntelisme en onmacht om de economische crisis te bezweren. Aanvankelijk lieten de Libanese ordediensten en het leger de demonstraties toe en beschermden demonstranten tegen aanvallen van reldmakers en vermeende aanhangers van Amal of Hezbollah. Eind november 2019 begon de relatie tussen de protestbeweging en de autoriteiten te verslechteren toen de demonstranten de politie ervan beschuldigden de andere kant te hebben opgekeken tijdens een ronde van aanvallen van vermeende aanhangers van Hezbollah

en Amal. Sindsdien beantwoorden de Libanese autoriteiten de betogingen met buitensporig geweld. Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, beantwoordt echter niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio. Hezbollah en het Libanese leger controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Het vertrek van de strijders van extremistische organisaties maakte niet alleen een einde aan de conflicten tussen de extremistische organisaties, waaronder Islamitische Staat (IS), Jabhat al-Nusra (JN), Jabhat Fatah al-Sham (JFS), Hayat Tahrir al-Sham (HTS) enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische organisaties, die tot dan wedijverden voor de controle van het strategische gebied langs de grens met Syrië. Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, werden de aanvallen vanuit Syrië (raket- en morteraanvallen door rebellengroepen en luchtaanvallen door het Syrische leger) tot nul herleid. Na de zomer van 2017 werd geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

Het geweld in Baalbek, Hermel en Akkar bestaat hoofdzakelijk uit individuele gewelddaden van criminele aard of clan gerelateerde aard. De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die *de facto* milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen. In een poging het staatsgezag in de regio te herstellen, lanceerde het leger in 2018 een veiligheidsplan bestaande uit een zware militaire ontplooiing, raids en arrestaties van gezochte criminelen. Ook in 2019 vielen er verschillende doden en gewonden tijdens deze militaire raids, doch nagenoeg uitsluitend onder de soldaten en de geviseerde criminelen.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag in november 2015, en sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 vond er geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli. In juni 2019 slaagde een aanhanger van IS er wel in om een aanslag te plegen op twee controleposten te Tripoli. De dader zou als lone wolf gehandeld hebben. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Dit was ook het geval toen eind augustus 2019 een Israëlische drone ontplofte en een andere drone crashte in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Er volgde een reeks vergeldingsacties aan beide zijden, waarna de situatie weer tot rust kwam.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. De Palestijnse vluchtelingen en organisaties namen officieel geen deel aan de massale protesten maar honderden Palestijnen betoogden niettemin bij wijze van steun aan de Libanezen. De Palestijnen kwamen ook op straat om te protesteren tegen het plan van Trump maar er werd geen enkel incident gerapporteerd. Als gevolg van de nieuwe Libanese maatregelen ter verplichting van een werkvergunning voor buitenlandse arbeiders vonden er midden juli 2019 dagelijks betogingen plaats. In sommige kampen werd een algemene staking georganiseerd en werden de in- en uitgangen van de kampen gesloten. In het Mieh Mieh-kamp sloten de verschillende Palestijnse facties en het Libanese leger op 10 mei 2019 naar aanleiding van verschillende gewapende confrontaties tussen de Palestijnse facties onderling of met het Libanese leger, een overeenkomst om de veiligheidssituatie te verbeteren. Wat de situatie in het kamp Ayn al-Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. In 2019 vielen bij veiligheidsincidenten tussen verschillende gewapende rivaliserende partijen in het kamp minstens vijf doden en tien gewonden. Als gevolg hiervan opende het Libanese leger in augustus 2019 de toegangswegen tot het kamp zodat de bewoners konden vluchten tijdens de gevechten. Eind augustus 2019 namen de spanningen tussen de partijen af na een verzoeningsmeeting. Het geweld in Ayn al-Hilwah en Mieh Mieh genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen maar slechts tijdelijke ontheemding.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben gehad in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende

spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, oordeelt de Raad na grondige analyse van de beschikbare informatie dat niet kan geconcludeerd worden dat er, omwille van de actuele algemene veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in Al Bedawi in het bijzonder, in hoofde van verzoekers een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hen zou verhinderen dat zij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kunnen scharen.

Met de loutere verwijzing naar de regionale onrustige en volatiele toestand en de betrokkenheid van het Volksfront ter bevrijding van Palestina en Hezbollah bij de Syrische burgeroorlog, en de argumentatie dat de verslechterde economische toestand van Libanon bijdraagt tot de groeiende vijandigheid ten aanzien van vreemdelingen en vluchtelingen, aan wie de oorzaak van de toestand wordt toegeschreven, alsook bijdraagt tot de toenemende macht van het Volksfront ter bevrijding van Palestina en van Hezbollah, dat het aantal vluchtelingen in Libanon thans het aantal autochtonen overtreft en de situatie ondraaglijk wordt, brengen verzoekers geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in Al Bedawi in het bijzonder.

7.2.3.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

7.2.3.4.1. Verzoekers hun socio-economische situatie in Libanon

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliësch-Palestijns conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliësch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder Libanon. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliësch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon een element is dat *an sich* bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in onder meer de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Al Bedawi erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoekers zich niet kunnen beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen te Libanon. De Raad benadrukt te dezen dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (het rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA). Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in de Libanese vluchtelingenkampen te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden aldaar in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

De Raad is van oordeel dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het *El Kott*-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Dat de socio-economische situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon (mede) veroorzaakt wordt door het Israëliësch-Palestijns conflict en de houding van de Libanese autoriteiten kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoekers dienen aan te tonen dat hun persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Palestijnse vluchtelingenkampen in precare omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van deze kampen wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliësch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren doch hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekers hun situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*,

27 mei 2008, § 42). Verzoekers dienen derhalve aan te tonen dat hun persoonlijke levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp Al Bedawi precair zijn, dat zij in een situatie van extreme armoede zullen belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers hun eigen verklaringen blijkt evenwel dat hun individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissingen terecht aangehaald als volgt: *“In casu blijkt dat u school gelopen heeft tot het lager middelbaar en dat u vervolgens een beroepsopleiding ‘lasser’ heeft gevolgd (CGVS p.7). U geeft aan dat u na de Libanese burgeroorlog bij een vriend van uw vader het beroep heeft geleerd en dat u vervolgens hier en daar als lasser aan de slag ging (CGVS p.7). Hoewel u verklaart dat u na 2016 niet meer gewerkt heeft (CGVS p.7), kan er vastgesteld worden dat u een beroep heeft aangeleerd en dat u over beroepservaring beschikt waardoor uw kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Daarnaast blijkt dat uw echtgenote in 2016 een bachelorsdiploma Arabische literatuur heeft behaald (CGVS vrouw p.5), waaruit blijkt dat ze over een degelijke scholing beschikt waardoor haar kansen op de arbeidsmarkt verhogen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u in 2013 in staat was om een woning te bouwen met uw eigen spaargeld en hulp van anderen. Hieruit blijkt dat u enerzijds over een financiële marge beschikte en dat u anderzijds beroep kon doen op een netwerk dat bereid was u te helpen (CGVS p.7). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat er familiale bereidheid is om elkaar financieel te ondersteunen, waar u na 2016, toen u niet meer werkte, tevens van genoten heeft (CGVS p.4-6). U spreekt over financiële steun aan uw vader via uw broer in de Verenigde Staten en uw zus in Australië. Uw vader stond u zo nu en dan een deel van dit geld af (CGVS p.7). Bovendien is er de vaststelling dat uw broers en zussen allemaal in het buitenland verblijven (CGVS p.5-6). U werd gevraagd hoe uw familie er financieel in slaagde om in deze reiskosten te voorzien (CGVS p.6). U geeft aan dat uw moeder haar goud had verkocht en u twee ooms langs vaderskant heeft die in Australië verblijven en die, indien er nood is, financieel bijdragen. U voegt nog toe dat zij de reiskosten gedekt hebben (CGVS p.6). U geeft aan dat u voor de kosten van uw reis (een totaalbedrag van 31.000 dollar voor u, uw echtgenote, kinderen en broer) financieel werd geholpen door ooms langs vaderszijde (CGVS p.10). Uit deze verklaringen blijkt dat er familiale bereidheid is om elkaar te ondersteunen, niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer hierop geen beroep zou kunnen doen (CGVS p.9). Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u de reis tevens financierde met de opbrengst van de verkoop van uw woning en legt u een afschrift neer van de uitbetaling van het resterende bedrag van de verkoop van uw huis (CGVS p.10). Gezien de hierboven geschetste familiale bereidheid om elkaar te ondersteunen, alsook gezien uw verklaringen over uw goede relatie met uw familieleden (CGVS p.9), wijst niets uit uw verklaringen erop dat u bij terugkeer niet op hen zou kunnen terugvallen, zowel op vlak van huisvesting als op vlak van enige financiële bijstand. Met betrekking tot de familie van uw echtgenote, hoewel u aangeeft dat de financiële situatie moeilijk is (CGVS p.7), dient te worden opgemerkt dat uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat er inkomsten zijn van de verhuring van een pand, uit de zorg die uw moeder soms voor de tante van uw vader opneemt, alsook dat er financiële ondersteuning is van een oom die in Qatar verblijft (CGVS vrouw p.4). Verder blijkt uit jullie verklaringen dat jullie ook op de UNRWA beroep konden doen voor beperkte medische zorg en dat zij toegang verleenden tot onderwijs (CGVS p.4, CGVS vrouw p. 4).”* Uit de verklaringen van verzoekers over hun persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat zij in een situatie van extreme armoede zullen belanden waardoor zij onmogelijk kunnen voorzien in hun elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kunnen verzoekers geenszins volhouden dat er in hun hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

Verzoekers brengen in het verzoekschrift geen voldoende concrete, op hun persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van hun persoonlijke levensomstandigheden in Libanon. Zo kunnen verzoekers, gelet op het voorgaande, bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij heel hun leven in Libanon in heel precaire omstandigheden hebben geleefd, noch dat *in casu* geen grondig en ernstig onderzoek plaatsvond van de financiële mogelijkheden van het gezin *sensu stricto* en *sensu lato*. Verzoekers erkennen overigens in het verzoekschrift uitdrukkelijk dat zij, zolang verzoeker een job had, het inderdaad beter stelden dan een groot deel van de bevolking. Waar zij stellen dat verzoeker echter voor zijn vertrek werkloos was, merkt de Raad op dat uit de verklaringen van verzoeker zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij het beroep van lasser heeft aangeleerd en dat hij over beroepservaring beschikt. Zonder de socio-economische situatie van Palestijnen in Libanon te willen minimaliseren, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker beschikt over de nodige werkervaring en capaciteiten, hetgeen zijn kansen op de arbeidsmarkt verhoogt. Ook verzoekster, die in 2016 een bachelorsdiploma Arabische literatuur heeft behaald, beschikt over een degelijke scholing (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk

onderhoud verzoeker, p. 7 en stuk 6B, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 5). Verzoekers maken met de algemene verwijzing naar de moeilijke algemene omstandigheden op het vlak van werkgelegenheid, die er na hun vertrek nog op achteruit zijn gegaan, en de stelling dat de kans om nog aan werk te geraken in geval van terugkeer naar Libanon voor hen heel beperkt is, dan ook niet aannemelijk dat zij niet in staat zouden zijn om in geval van terugkeer naar Libanon een inkomen te genereren en alzo opnieuw in hun levensonderhoud te voorzien. De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat socio-economische overwegingen, zoals tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. *In casu* zijn er geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van verzoekers suggereren. De Raad wijst er te dezen nog op dat verzoekers beschikken over een familiaal netwerk waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij hier bij terugkeer naar Libanon op kunnen steunen, temeer uit hun verklaringen blijkt dat er binnen de familie de bereidheid bestaat om elkaar indien nodig financieel te ondersteunen. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen, heeft verzoeker hiervan na 2016, toen hij niet meer werkte, ook van genoten, kreeg hij bovendien hulp bij de bouw van een eigen woning en werd hij voor de kosten van de reis naar Europa (een totaalbedrag van 31.000 dollar voor verzoekers, hun kinderen en de broer van verzoeker) financieel geholpen door ooms langs vaderszijde (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4-7 en p. 10). Verzoekers brengen met de algemene kritiek en blote beweringen in het verzoekschrift, waarmee zij in hoofdzaak lijkt te betwisten dat hun familie hen financieel zou kunnen ondersteunen, geen overtuigende argumenten bij die de pertinente vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen in een ander daglicht kunnen plaatsen. Immers, met de argumentatie dat de door hun familie geboden hulp niet oneindig is, dat hun familieleden deze hypothetische hulp slechts heel tijdelijk zouden kunnen bieden en dat de beweerde mogelijke steun van het gezin *in casu* op termijn onbestaand is, tonen verzoekers geenszins aan waarom zij niet opnieuw, al dan niet tijdelijk, op hun familiaal netwerk zouden kunnen rekenen, minstens op enige bijstand (financieel dan wel op het vlak van huisvesting) van hun kant zou kunnen rekenen, dit tot wanneer zij in staat zijn om opnieuw zelf in hun levensonderhoud te voorzien. Ook de verwijzing naar algemene informatie over de algemene socio-economische situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen te Libanon kan geen ander licht werpen op de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling van verzoekers hun persoonlijke levensomstandigheden in Libanon en kan niet volstaan om aan te tonen dat zij in een situatie van extreme armoede zullen belanden waardoor zij onmogelijk kunnen voorzien in hun elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. De verklaring van UNRWA die verzoekers ter terechtzitting neerleggen wijzigt niet aan deze vaststellingen. Immers, in deze verklaring van 1 augustus 2019 staat enkel te lezen dat H.M.M. op dit moment niet ingeschreven is in het "social safety net program" en dat hij niet geniet van de "social transfer services". Daarin wordt bevestigd dat alle andere UNRWA diensten voor hem toegankelijk zijn. Het "social safety net program" is het programma dat door UNRWA voorzien is voor de meest sociaal economisch zwakkeren, zoals blijkt uit de informatie van UNRWA.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers hun verklaringen kan worden afgeleid dat er in hun hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij hun land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten of die er toe leiden dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar het kamp waar zij verbleven. Verzoekers brengen met de loutere verwijzing naar de budgettaire tekorten van UNRWA, naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, naar de socio-economische omstandigheden waarin veel Palestijnse vluchtelingen in Libanon leven en naar de impact van de groeiende vluchtelingenstroom van Syrische vluchtelingen op de actuele veiligheidssituatie en voordien reeds precaire leefomstandigheden in de kampen, evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp Al Bedawi actueel van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' in de zin van artikel 3 EVRM lopen. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers Libanon verlaten hebben of er niet naar kunnen terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat zij in Al Bedawi een reëel risico lopen een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

7.2.3.4.2. Verzoekers hun vluchtmotieven

7.2.3.4.2.1. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf heeft verlaten omdat hij lid was van 'Al Shabiba Al Felestiniya', behorende tot 'Al Jabha Al Shabiya Tahrir Felesteen

(Volksfront ter bevrijding van Palestina) en deze groepering hem het bevel had gegeven om naar Syrië te gaan. Verzoeker weigerde dit, maar toen hij met de dood bedreigd werd en toen hij het geschreven exemplaar van het militair bevel ontving, zei hij dat hij akkoord ging, waarop hij kon vertrekken. Verzoeker vreest dat hij in geval van terugkeer naar Libanon gedood zal worden omdat hij het bevel weigerde om naar Syrië gestuurd te worden. Verzoekster baseert haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde vluchtmotieven als haar echtgenoot. Na lezing van het administratief dossier, is de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat deze persoonlijke feiten die verzoekers ter staving van hun verzoek om internationale bescherming hebben aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hen zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen.

In dit opzicht zetten de bestreden beslissingen uitgebreid uiteen waarom verwerende partij van oordeel is dat (i) de door verzoekers beweerde problemen op losse schroeven komen te staan door de vaststelling dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verschillende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn rol en zijn betrokkenheid bij 'Al Shabiba Al Felestiniya', (ii) de geloofwaardigheid van de door hen beweerde problemen wordt ondermijnd door het feit dat verzoeker aangeeft dat er sinds 10 juli 2018 een arrestatiebevel tegen hem was uitgevaardigd, waarin stond dat alle mogelijke manieren gebruikt zouden worden om hem te arresteren, maar dat zij tot aan hun vertrek op 16 augustus 2018 geen problemen hebben gekend, (iii) ook het feit dat verzoeker niets kan vertellen over zaken die in Libanon, in verband met zijn problemen, gebeurd zouden zijn, zijn geloofwaardigheid ondermijnt, en ook de vaststelling dat hij het arrestatiebevel pas ter sprake brengt bij de bespreking van de documenten, hoewel hem in het begin van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of hij nog toevoegingen had bij hetgeen wat hij bij de DVZ had verteld, of er zaken waren die hij niet had kunnen vertellen of zaken die hij wilde corrigeren, des te meer zijn beweerde problemen ondermijnt daar het arrestatiebevel immers een cruciale rol heeft om zijn beweerde problemen kracht bij te zetten zodat er kan verwacht worden dat hij dit in een eerdere fase ter sprake zou brengen, (iv) door verzoeker beschreven gang van zaken nadat hij het bevel had ontvangen om naar Syrië gestuurd te worden niet aannemelijk is, hij immers aangeeft dat zijn overste hem met de dood bedreigd had toen hij weigerde in te gaan op het bevel, maar dat hij daarna, om zo naar huis gestuurd te kunnen worden, deed alsof hij instemde met dit bevel, doch het merkwaardig is dat, hoewel hij eerst weigerde in te gaan op het bevel en hij hier zeer eenduidig in was, hij zonder meer in staat was zijn overste voor te liegen dat hij er dan toch mee instemde, aangezien verzoeker reeds in zijn kaarten had laten kijken en zijn overste duidelijk zwaar tilde aan een weigering bovendien kan verwacht worden dat zijn overste hem niet zonder meer laat gaan, en het in dit kader evenmin aannemelijk dat verzoekers vervolgens nog ongeveer vier dagen thuis verbleven alvorens zij op 1 juli 2018 naar de verwanten van verzoekster in Beirout gingen en zij niet sneller stappen ondernomen hebben om het gezin op een effectievere manier in veiligheid te brengen, temeer zij er niet zeker van konden zijn dat de organisatie verzoeker niet eerder zou opzoeken om hem onder druk te zetten en (v) ook het feit dat verzoeker geen idee heeft om welke reden hij geselecteerd werd om naar Syrië gezonden te worden afbreuk doet aan de door hem beweerde vrees.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan hun relaas en de redenen omwille waarvan zij het mandaatgebied van UNRWA zouden hebben moeten verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijven. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissingen, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekers niet aantonen dat de motivering van de verwerende partij, waarin hun verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekers komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van hun eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor gedwongen rekrutering en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogen voormelde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten. Verzoekers gaat overigens uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen waar zij menen dat in de bestreden beslissingen wordt gesteld of zelfs maar wordt gesuggereerd dat verzoeker een leidende en/of belangrijke rol of plaats heeft ingenomen binnen de organisatie 'Al Shabiba Al Felestiniya'. De bestreden beslissingen bevatten immers geen enkele motivatie in die zin. De stelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker een coördinerende en organisatorische rol opnam met betrekking tot activiteiten voor

kinderen, wat overeenstemt met verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan geenszins als dusdanig worden geïnterpreteerd. Waar verzoekers er op wijzen dat zij op 1 juli 2018, drie dagen nadat verzoeker voor het eerst had geweigerd om in te gaan op de vraag om te gaan strijden en nadat hij ook geveinsd had zich uiteindelijk bij het voorstel/bevel neer te leggen, het kamp verlaten hebben en naar Beiroet zijn gegaan, geven zij nog steeds geen plausibele uitleg waarom zij zich niet onmiddellijk in veiligheid hebben gebracht. Met de argumentatie dat het arrestatiebevel pas uitgevaardigd werd op 10 juli 2018, dat zij zich op dat ogenblik reeds in Beiroet bevonden, een stad met meer dan twee miljoen inwoners, dat het niet onvoorstelbaar of ongeloofwaardig is dat verzoeker daar nog een maand kon verblijven zonder aangehouden te worden, dat het immers redelijk is aan te nemen dat hij en zijn broer niet de enigen waren die gezocht werden, dat het dan ook niet ongeloofwaardig is dat zij binnen een beperkte termijn niet konden gevonden worden in een stad met een hoge bevolkingsdichtheid, dat het immers gaat *“om een materiële, praktische onmogelijkheid om een zoektocht met vrucht te leiden, daar waar met redelijk gezond verstand ook kan worden aangenomen dat niet "alle machten" van de Volksfront en van de Hezbollah op dat ogenblik gemobiliseerd waren om de broers op te sporen”* en dat het een loutere hypothese betreft die op geen enkel objectief gegeven steunt waar er in de bestreden beslissingen wordt van uitgegaan dat Hezbollah op de hoogte zou zijn geweest van het arrestatiebevel en van de vlucht van het gezin naar Beiroet, brengen verzoekers evenmin overtuigende argumenten die een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissingen waar terecht het volgende wordt overwogen: *“Wat verder uw beweerde problemen ondermijnt is het feit dat u aangeeft dat er sinds 10 juli 2018 een arrestatiebevel tegen u was uitgevaardigd, waarin stond dat alle mogelijke manieren gebruikt zouden worden om u te arresteren, maar dat u tot aan uw vertrek op 16 augustus 2018 geen problemen heeft gekend. Ook al geeft u aan dat u pas weet kreeg van het bestaan van het arrestatiebevel toen u zich pas buiten Libanon bevond (CGVS p.12), doet dit geen afbreuk aan de volgende appreciatie. Wanneer er een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd, waarin opgenomen staat dat alle mogelijke manieren gebruikt zouden worden om u te arresteren, blijkt dat het voor de organisatie menens was u te vinden en te arresteren. U geeft aan dat het arrestatiebevel naar alle kampen werd gestuurd (CGVS p.13). Uw echtgenote voegt hieraan toe dat de organisatie actief is in letterlijk elk kamp in Libanon, behalve in het kamp Nahr El Bared. Dus tevens ook in de omgeving van Beirut (CGVS vrouw p.9). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat de organisatie over een veiligheidsdienst beschikte, alsook nauwe banden heeft met de Hezbollah (CGVS p.13, 14). Het feit dat u probleemloos, sinds de uitvaardiging van dit arrestatiebevel tot aan uw definitief vertrek, in Libanon kon verblijven ondermijnt dan ook in sterke mate de door u beweerde problemen. Indien ze het effectief op u gemunt hadden, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat het hen weinig moeite gekost zou hebben om u te treffen, temeer uit jullie verklaringen blijkt dat, en zoals reeds werd aangestipt, uw belagers quasi alom aanwezig waren. Het feit dat u tot meer dan een maand na de uitvaardiging van het arrestatiebevel in Libanon kon verblijven, ondermijnt dan ook in sterke mate de door u beweerde problemen. U geeft aan zich quasi niet te hebben verplaatst toen u in Beirut verbleef, u zegt *“Alleen als het nodig was, ging ik eten halen, anders verliet ik het huis niet.”* (CGVS p.13). Ook deze uitleg biedt geen afdoende verschoning voor uw toch wel eerder afwachtende houding. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich dus op momenten wel degelijk buitenshuis begaf. Ook met deze vaststelling is het niet onredelijk te verwachten dat u getroffen zou worden. Bovendien stelt het CGVS vast dat u eerst bij verwanten van uw echtgenote onderdook in Beirut en ze hierna een huis voor u hadden gevonden in Beirut als onderduikplaats (CGVS p.3-4), wat tevens een reden te meer is dat er verwacht kan worden dat het voor de organisatie niet onmogelijk was u te vinden. Indien ze het effectief op u gemunt hadden, kan er verwacht worden, gezien uw plaats van onderduiken en het gegeven dat u zich af en toe buitenshuis begaf, dat het niet onmogelijk was u op te sporen. **Er kan bovendien verwacht worden, gezien het belang dat er werd gehecht aan uw arrestatie, dat ze uw familieleden niet zomaar met rust zouden laten, maar hen onder druk zouden zetten om via hen te weten te komen waar u was. Het CGVS merkt tevens op dat er vier neven langs vaderskant werkzaam zijn binnen de organisatie (CGVS p.8-9). Het is niet onredelijk te verwachten, indien de organisatie effectief naar u op zoek was, dat ook zij onder druk gezet zouden worden om tot bij u te komen. Het hoeft niet te verwonderen dat de vaststelling dat u probleemloos in Beirut kon verblijven in zeer sterke mate afbreuk doet aan de door u beweerde problemen.”** Tot slot kan ook de verwijzing naar algemene informatie omtrent de betrokkenheid van het Volksfront ter bevrijding van Palestina en Hezbollah bij de Syrische burgeroorlog als bondgenoot van Bashar Al-Assad, over de rekrutering door Hezbollah van voormalige rebellen in het Zuiden van Syrië, die van Hezbollah een loon ontvangen dat hoger ligt dan het salaris betaald door het Syrische leger, en over de rekrutering door Hezbollah via Facebook in Israël, niet volstaan om aan te tonen dat de verklaringen van verzoekers op enige waarheid zouden berusten en aldus aannemelijk en geloofwaardig zijn. Nergens uit de door verzoekers aangehaalde informatie kan immers blijken dat er actueel sprake zou zijn van gedwongen rekrutering.*

Aangezien aldus geen van de motieven van de bestreden beslissingen op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde problemen met de organisatie 'Al Shabiba Al Felestiniya' wordt weerlegd, blijft de motivering dienaangaande onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In zoverre verzoekers nog hekelen dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud niet werden geconfronteerd met de kritiek die in de bestreden beslissingen te lezen staat, wijst de Raad erop dat het door verzoekers geschonden geachte artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen slechts van toepassing is in het geval *“de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken”*. Wat betreft de in de bestreden beslissingen vastgestelde verschillen tussen de verklaringen van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot zijn rol en zijn betrokkenheid bij 'Al Shabiba Al Felestiniya', blijkt uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker hiermee geconfronteerd werd en hem de gelegenheid werd geboden om hier uitleg over te geven, zoals wordt voorgeschreven door voormeld artikel van het KB van 11 juli 2003. Voor het overige dient te worden benadrukt dat noch dit artikel, noch enige andere rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoeker om internationale bescherming vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. Verzoekers hebben overigens de mogelijkheid om middels voorliggend verzoekschrift een verweer te formuleren tegen de motieven van de bestreden beslissingen.

7.2.3.4.2.2. De door verzoekers voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“De originele Palestijnse identiteitskaarten van u, uw echtgenote en kinderen, de originele geboorteakten van u, uw echtgenote en kinderen, de originele UNRWA registratie en de originele huwelijksdocumenten hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De originele verkoopakte van uw woning die u neerlegt, hoeft op zich niet betwist te worden. Evenwel valt hier de oorzaak van de verkoop, die u eraan koppelt, niet uit af te leiden. De oproepingsbrief en het arrestatiebevel kunnen dienen ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, waar u gezien bovenstaande argumentatie niet in geslaagd bent. U bent er niet in geslaagd om aan de hand van de door u neergelegde documenten de appreciatie van het CGVS in positieve zin om te buigen.”*

Wat betreft het attest van de *“Joint Security Forces”* die verzoekers neerleggen ter terechtzitting dient te worden vastgesteld dat het document, gedagtekend 2019/7/11 een document is dat door een ieder kan worden opgemaakt, waardoor er geen enkel garantie is met betrekking tot de authenticiteit. Daarenboven is de tekst in een andere taal dan deze van de rechtspleging opgesteld en niet vergezeld van een voor eensluidende verklaarde vertaling. Bij gebrek aan een voor eensluidende verklaarde vertaling, besluit de Raad in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voormelde *“documenten”* dan ook niet in overweging te nemen.

7.2.3.4.2.3. Waar verzoekers nog informatie aanhalen waaruit blijkt dat Palestijnen in Libanon op verschillende vlakken discriminatie ondervinden, in het bijzonder wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt, benadrukt de Raad dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met *“een situatie van ernstige onveiligheid”* waarbij het *“de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is”*. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekers maakten doorheen hun verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen en zij maken met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift en het verwijzen naar algemene informatie dan ook niet aannemelijk dat er in hun hoofde sprake is van discriminatie die hun leven in hun land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoekers een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid dient te worden aangenomen. De algemene verwijzing in het verzoekschrift naar de discriminatie die Palestijnse vluchtelingen in Libanon op diverse vlakken ondervinden, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van gewoonlijk verblijf worden bedreigd en vervolgd of dat zij zich bevinden in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Ieder verzoek om internationale bescherming moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoekers dienen dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in hun hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van hun fundamentele mensenrechten waardoor het leven in hun land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar zij in gebreke blijven. Verzoekers brachten immers noch tijdens het persoonlijk onderhoud, noch in voorliggend verzoekschrift concrete op hun persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

7.2.3.4.3. Andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan de persoonlijke situatie van verzoekers waaruit blijkt dat zij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden waardoor zij gedwongen werden het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Immers, waar verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud nog aanhaalde dat zij veiligheid wil voor haar kinderen en niet wil dat ze een agressief pad nemen in hun toekomst, zoals druggebruik of aansluiting bij een partij, benadrukt de Raad dat de vrees van de verzoekende partij niet alleen subjectief aanwezig moet zijn, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Het louter aanhalen van een vrees volstaat dan ook niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekster zich te dezen beperkt tot vermoedens en speculaties over wat er mogelijks in de toekomst zou kunnen gebeuren, hetgeen niet volstaan om aan te tonen dat in hoofde van verzoekers een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid dient te worden aangenomen in geval van terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf.

7.3. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en verzoekers bovendien niet aantonen dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers conform artikel 1D van het Verdrag van Genève dienen te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1 D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er *in casu* geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers hun verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, "subsidiair" wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoekers zich nog steeds kunnen beroepen op de bijstand van UNRWA en dat zij daarom nog steeds als Palestijnse vluchtelingen kunnen worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een "*individuele beoordeling van alle relevante elementen*" werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het HvJ in het bovengenoemde arrest *El Kott* (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden

beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoekers de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

In zoverre verzoekers nog aanvoeren dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in de artikelen 1, A (2) en 1, D tweede lid van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland resorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partijen worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS